

Ročník 1994

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 66

Rozeslána dne 18. listopadu 1994

Cena Kč 9,50

O B S A H:

214. Nález Ústavního soudu České republiky ze dne 12. října 1994 ve věci návrhu na zrušení ustanovení § 55 odst. 2, ustanovení vyjádřeného v § 74 odst. 1 slovy „(§ 68, 69, 72, 73, 73a), s výjimkou rozhodnutí o jejím prodloužení (§ 71 odst. 2, 5),“ a ustanovení § 209 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů
215. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Protokolu k Úmluvě o dálkovém znečišťování ovzduší přecházejícím hranice států (z roku 1979) o dlouhodobém financování Kooperativního programu pro monitorování a vyhodnocování dálkového šíření látek znečišťujících ovzduší v Evropě (EMEP)

Opatření ústředních orgánů

Opatření Ministerstva financí, jímž se určují emisní podmínky státních pokladničních poukázek

Opatření Ministerstva financí, jímž se určují emisní podmínky Dluhopisu České republiky, 1994 – 1996, 8,45 %

Oznámení Ministerstva práce a sociálních věcí o uložení kolektivní smlouvy vyššího stupně

214

NÁLEZ

Ústavního soudu České republiky

Jménem České republiky

Ústavní soud České republiky rozhodl v plénu dne 12. října 1994 o návrhu skupiny poslanců na zrušení ustanovení § 55 odst. 2, ustanovení vyjádřeného v § 74 odst. 1 slovy „(§ 68, 69, 72, 73, 73a), s výjimkou rozhodnutí o jejím prodloužení (§ 71 odst. 2, 5),“ a ustanovení § 209 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů,

takto:

Dnem 1. března 1995 se zrušují ustanovení § 55 odst. 2, § 209 a ustanovení vyjádřené v § 74 odst. 1 slovy „(§ 68, 69, 72, 73, 73a), s výjimkou rozhodnutí o jejím prodloužení (§ 71 odst. 2, 5),“ zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění zákona č. 57/1965 Sb., zákona č. 58/1969 Sb., zákona č. 149/1969 Sb., zákona č. 48/1973 Sb., zákona č. 29/1978 Sb., zákona č. 43/1980 Sb., zákona č. 159/1989 Sb., zákona č. 178/1990 Sb., zákona č. 303/1990 Sb., zákona č. 558/1991 Sb., zákona České národní rady č. 25/1993 Sb., zákona č. 115/1993 Sb. a zákona č. 292/1993 Sb.

Odůvodnění

I.

Dne 23. února 1994 obdržel Ústavní soud České republiky návrh skupiny 44 poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na zahájení řízení o zrušení ustanovení § 55 odst. 2, části ustanovení § 74 odst. 1 vyjádřené slovy „s výjimkou rozhodnutí o jejím prodloužení (§ 71 odst. 2, 5)“ a ustanovení § 209 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb.

Podle § 42 odst. 3 a § 69 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, zaslal Ústavní soud České republiky předmětný návrh k vyjádření Poslanecké sněmovně. Předseda Poslanecké sněmovny Dr. Milan Uhde potvrdil stanovisko Poslanecké sněmovny, vyjádřené jejím hlasováním o návrhu zákona, a zdůvodnil závažnost přijaté novely trestního řádu. Ve svém vyjádření předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky zároveň potvrdil, a to v souladu s požadavky obsaženými v ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., že zákon č. 292/1993 Sb. byl schválen potřebnou většinou poslanců Poslanecké sněmovny dne 10. listopadu 1993, podepsán příslušnými ústavními činiteli a řádně vyhlášen.

Podle § 42 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb. si Ústavní soud České republiky vyžádal jako listinné důkazy od Poslanecké sněmovny příslušný tisk a záznam sněmovního projednávání zákona č. 292/1993 Sb. (Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, 1993, I. volební období, tisk č. 535, těsnopisecká zpráva o schůzi Poslanecké sněmovny, I. volební období, 14. schůze, 9. – 11. listopadu 1993).

II.

II/a

1. V souvislosti s ustanoveními § 55 odst. 2 a § 209 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., navrhovatelé namítají jejich rozpor s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dále s čl. 14 odst. 3 písm. e) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a konečně s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle názoru navrhovatelů citovaná ustanovení trestního řádu jsou v rozporu s uvedenými ustanoveními Listiny základních práv a svobod a mezinárodních smluv podle čl. 10 Ústavy České republiky, protože „anonymní výslech svědka vylučuje provedení důkazu postavením obviněného tváří v tvář svědkovi, jestliže jeho výpověď v závažných okolnostech nesouhlasí s výpovědí svědka a rozpor nelze vyjasnit jinak.... Vyloučením tohoto důkazního prostředku se omezuje zjištění skutkového stavu věci a pečlivě objasnění okolností, svědčících ve prospěch i v neprospěch obviněného (podle novelizovaného § 2 odst. 5 trestního řádu).“ Navrhovatelé na podporu svého základního argumentu poukazují dále na neurčitost rozlišo-

vacího znaku přípustnosti anonymního svědectví vyjádřeného příslovcem „zjevně“, a tedy na možnou zneužitelnost napadených ustanovení trestního řádu. V souvislosti s namítaným rozporem s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod navrhovatelé argumentují i judikaturou Evropského soudu pro lidská práva.

Předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve svém vyjádření k návrhu k odůvodnění citovaných napadených ustanovení trestního řádu uvádí: „Podle důvodové zprávy je smyslem navrhované novely trestního řádu kromě jiného poskytnout větší ochranu svědkům, vystaveným pro jejich výpověď nebo jen pro odhodlání svědčit verbálním i násilným útokům. V souladu s převažující tendencí i v evropských právních rádech se posiluje kontradiktornost řízení v procesu dokazování a více se přihlíží k zásadě rovnosti stran soudního procesu. ... Ze shora uvedeného vyplývá, že přijatá právní úprava vyjadřuje snahu sladit vzájemná práva a postavení na jedné straně svědka a na druhé straně obžalovaného. Zákon vychází z toho, že je třeba poskytnout svědkovi dostatečnou ochranu v případě, že mu hrozí reálné nebezpečí za to, že plní svoji zákonnou povinnost, aniž by tím na druhé straně bylo nějakým zásadním způsobem ohroženo právo obžalovaného na obhajobu.“

2. Jelikož návrh argumentuje rozporem citovaných ustanovení trestního řádu nejen s Listinou základních práv a svobod, nýbrž také s mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy České republiky, nutno v první řadě poukázat na existující mezinárodní judikaturu k danému problému:

V případech, když byl navrhovatel odsouzen na základě svědectví anonymních svědků, jež obhajoba nemohla vyslechnout [*Kostowski v. Netherlands* (1989), *Windisch v. Austria* (1990)], Evropský soud pro lidská práva opakovaně konstatoval porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

V těchto případech došlo na národní úrovni k odsuzujícímu rozsudku na základě svědectví anonymního informátora, přičemž tento, pro výrok soudu stěžejní, důkaz už nebylo možno vykonat při ústním jednání. Uvedená rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva umožňují tudíž dvojí interpretaci: První je odmítnutí anonymního svědectví v postavení možného usvědčujícího důkazu pro jeho rozpor s právem na obhajobu a s principy spravedlivého trestního procesu vyjádřenými v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, druhou je aplikace obecného principu ústnosti a veřejnosti zavazujícího vykonat všechny důkazy v ústním jednání a umožnit tak obviněnému uplatnění jeho práv podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

3. Vývoj práv a svobod, zaručujících nedotknutelnost osobní svobody, byl nerozlučně spojen s vývojem jejich procesních garancí. Tento vývoj vedl k vytvoření procesních principů nestranného řízení (práva na řádný proces).

Ústavní rámec procesních práv je obsažen jak v Listině základních práv a svobod, tak v mezinárodních smlouvách podle čl. 10 Ústavy České republiky.

Ustanovení § 55 odst. 2 a § 209 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., zavádějí v trestním procesu možnost použití anonymního svědectví jako usvědčujícího důkazu.

Smyslem práva na veřejné projednání věci, ve spojení s právem vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, je poskytnout obžalovanému v trestním procesu možnost verifikace důkazů směřujících vůči němu, a to před tváří veřejnosti. Tato verifikace v případě svědecké výpovědi obsahuje dva komponenty: prvním je prověření pravdivosti skutkových tvrzení, druhým je potom možnost prověření věrohodnosti svědka. Instituce anonymních svědků tudíž omezuje možnost obžalovaného verifikovat pravdivost vůči němu směřující svědecké výpovědi, protože vylučuje možnost vyjádřit se k osobě svědka a k jeho věrohodnosti. Omezuje tedy jeho práva na obhajobu, je v rozporu s principem kontradiktornosti procesu, s principem rovnosti účastníků, protože stejné omezení nezavádí pro obžalobu, a je tedy v rozporu s principy spravedlivého procesu.

Ústavní úprava základního práva či svobody v některých případech výslovně zmocňuje zákonodárce, aby za určitých podmínek, resp. z hlediska ústavně vymezených cílů zákonem základní právo či svobodu omezil. V případě čl. 37 odst. 3 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i v případě čl. 14 odst. 3 písm. e) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tomu tak ale není. To znamená, že citovaná ustanovení Ústavy České republiky a mezinárodních smluv podle čl. 10 Ústavy České republiky neposkytují zákonodárci prostor k omezení v nich obsažených základních práv a svobod.

K omezení základních práv či svobod, i když jejich ústavní úprava omezení nepředpokládá, může dojít v případě jejich kolize. V těchto situacích je nutné stanovit podmínky, za splnění kterých má prioritu jedno základní právo či svoboda, a za splnění kterých jiné. Základní je v této souvislosti maxima, podle které základní právo či svobodu lze omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody.

Z argumentace, obsažené ve vyjádření předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, lze dovodit, že do kontrapozice k základním právům, vyplývajícím ze spravedlivého procesu, klade práva na nedotknutelnost osoby svědka.

Při posuzování možnosti omezení základního práva či svobody ve prospěch jiného základního práva, resp. svobody lze stanovit tyto podmínky, za jejichž splnění má prioritu jedno základní právo či svoboda:

První podmínkou je jejich vzájemné poměrování, druhou je požadavek šetření podstaty a smyslu omezo-
vaného základního práva, resp. svobody (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod).

Vzájemné poměrování ve vzájemné kolizi stojících základních práv a svobod spočívá v následujících kritériích:

Prvním je kritérium vhodnosti, tj. odpověď na otázku, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva). V daném případě lze přisvědčit zákonodárci, že institut anonymního svědka umožňuje dosáhnout cíl, tj. zabezpečit ochranu nedotknutelnosti jeho osoby.

Druhým kritériem poměrování základních práv a svobod je kritérium potřebnosti spočívající v porovnávání legislativního prostředku omezujícího základní právo, resp. svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod. Odpověď na splnění kritéria potřebnosti v daném případě není jednoznačná: stát kromě legislativní konstrukce, umožňující anonymitu svědka, může k jeho ochraně použít i jiné prostředky (např. využití anonymní výpovědi pouze jako kriminalistického prostředku pro další vyšetřování, poskytnutí ochrany svědkovi atd.).

Třetím kritériem je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. V posuzovaném případě jedním z nich je právo na řádný proces zabezpečující právo na osobní svobodu, druhým je právo na osobní nedotknutelnost. Tato základní práva jsou prima facie rovnocenná.

Porovnávání závažnosti v kolizi stojících základních práv (po splnění podmínky vhodnosti a potřebnosti) spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů. Empirickým argumentem lze chápat faktickou závažnost jevu, jenž je spojen s ochranou určitého základního práva (v posuzovaném případě jde o nárůst případů vyhrožování a zastrašování svědků ze strany organizovaného zločinu). Systémový argument znamená zvažování smyslu a zařazení dotčeného základního práva či svobody v systému základních práv a svobod (právo na řádný proces je v této souvislosti součástí obecné institucionální ochrany základních práv a svobod). Kontextovým argumentem lze rozumět další negativní dopady omezení jednoho základního práva v důsledku upřednostnění jiného (v daném případě možnost zneužití institutu anonymního svědka v trestním procesu). Hodnotový argument představuje zvažování pozitiv v kolizi stojících základních práv vzhledem k akceptované hierarchii hodnot.

Součástí porovnávání závažnosti v kolizi stojících základních práv je rovněž zvažování využití právních institutů minimalizujících argumenty podložený zásah do jednoho z nich.

Tak kupříkladu argument v neprospěch omezení jednoho základního práva možností zneužití této úpravy lze eliminovat minimalizováním tohoto negativního důsledku zakotvením dalších procesních podmínek rozhodování o něm.

Lze tudíž konstatovat, že v případě závěru o opodstatněnosti priority jednoho před druhým ze dvou v kolizi stojících základních práv je nutnou podmínkou konečného rozhodnutí rovněž využití všech možností minimalizace zásahu do jednoho z nich. Tento závěr lze odvodit i z ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a sice v tom smyslu, že základních práv a svobod musí být šetřeno nejenom při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod, nýbrž analogicky rovněž v případě jejich omezení v důsledku jejich vzájemné kolize.

V posuzovaném případě řada argumentů vypovídá ve prospěch institutu anonymních svědků: zejména argument empirický (nárůst organizované kriminality a s tím spojených případů ohrožování svědků), systémový (narušení akceschopnosti justice v důsledku ohrožování svědků), hodnotový (ochrana života a majetku občanů).

Při závažném zásahu do práva obviněného na obhajobu, a tím i do principů spravedlivého procesu, bylo tudíž povinností zákonodárce hledat rovněž možnosti minimalizace takového zásahu a zakotvit tomu odpovídající nástroje. Příklady takových nástrojů mohou být již zmíněné procesní mechanismy nebo stanovení výjimky z obecného principu volného hodnocení důkazu soudcem uložením povinnosti soudu při hodnocení výpovědi anonymního svědka zvlášť zkoumat, zdali byla soudu a účastníkům dána dostatečná příležitost se vypořádat

s věrohodností svědka a s důkazní silou jeho výpovědi atd. Tyto příklady dokumentují skutečnost, že v rámci úpravy institutu anonymního svědka má zákonodárce prostor pro úpravu nástrojů minimalizujících zásah do práva na obhajobu a práv vyplývajících ze spravedlivého procesu. Volba nástroje minimalizujícího zásah do základního práva, resp. svobody je již v kompetenci demokratického zákonodárce.

Lze tudíž konstatovat, že v § 55 odst. 2 a § 209 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., obsažené omezení práva na obhajobu nesplňuje podmínky, které nutno vyžadovat při kolizi dvou základních práv pro omezení jednoho z nich, zejména požadavek minimalizace zásahu, a je tudíž v rozporu s čl. 4 odst. 4, čl. 37 odst. 3, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Podle ustanovení § 70 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb. se zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení, u kterých Ústavní soud dojde k závěru o jejich rozporu s ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy České republiky, zrušuje dnem, který Ústavní soud v nálezu určí. Uvedený institut umožňuje posunout den, kterým se zrušuje určité ustanovení zákona, za den vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, a tím poskytnout zákonodárci prostor k tomu, aby partiální nedostatek zákonné úpravy napravil. Z tohoto důvodu Ústavní soud České republiky stanovil den zrušení ustanovení § 55 odst. 2 a § 209 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., na 1. březen 1995, a tím zákonodárci poskytl časový prostor k novelizaci trestního řádu a k jeho doplnění o jím zvolený mechanismus minimalizující zásah do práva obviněného na obhajobu a současně tím umožnil, aby trestní proces nezůstal po zrušujícím rozhodnutí Ústavního soudu České republiky bez institutu chránícího svědka.

II/b

1. V souvislosti s ustanovením § 74 odst. 1 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., navrhovatelé namítají jeho rozpor s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dále s čl. 14 odst. 3 písm. e) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a konečně s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle názoru navrhovatelů citované ustanovení trestního řádu je v rozporu s uvedenými ustanoveními Listiny základních práv a svobod a mezinárodních smluv podle čl. 10 Ústavy České republiky, protože Listina základních práv a svobod „v žádném svém ustanovení, především v čl. 8, zaručujícím osobní svobodu, ani v čl. 41, delegujícím omezení některých základních práv a svobod do zákonné oblasti, nepřipouští omezení práva obviněného podávat stížnosti proti rozhodnutí, jímž ho soud zbavuje osobní svobody. Postupná rozhodnutí o prodloužení vazby, znamenající dvojnásobek až osminásobek „nezbytně nutné“ maximálně šestiměsíční vazby, jsou ekvivalentní rozhodnutí o vzetí do vazby, neboť i při rozhodování o prodloužení vazby je soud povinen zkoumat, zda trvají nebo zda se nezměnily důvody vazby.“ Návrh v této souvislosti dále argumentuje právem na příslušnou právní ochranu, resp. soudní ochranu vyplývajícím z čl. 2 odst. 3 písm. b) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve svém vyjádření k návrhu na zrušení části § 74 odst. 1 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., k odůvodnění uvedeného napadeného ustanovení uvádí: „Pokud jde o § 74 odst. 1 důvodová zpráva konstatuje, že nejde o nové ustanovení, nýbrž pouze o úpravu, která odstraňuje přetrvávající výkladové pochybnosti.“

2. Díkce ustanovení § 74 odst. 1 trestního řádu před novelou byla následující: „Proti rozhodnutí o vazbě je přípustná stížnost.“ Její interpretaci ve vztahu k rozhodování o prodloužení vazby podal Nejvyšší soud České republiky v usnesení ze dne 6. března 1992, sp. zn. 2 Tz 21/92, publikovaném pod č. 57 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, 1992, přičemž dospěl k závěru, podle kterého rozhodnutí o prodloužení vazby není rozhodnutím o vazbě, a tudíž není proti němu přípustná stížnost:

„Rozhodnutí o návrhu prokurátora na prodloužení vazby znamená rozhodnutí, že se vazba prodlužuje, nebo rozhodnutí, že se vazba neprodlužuje, resp. že se návrh prokurátora na prodloužení vazby zamítá. Oba naznačené způsoby rozhodnutí předpokládají, že jsou dány vazební důvody podle § 67 tr. ř., a v tomto smyslu není existence důvodů vazby kritériem, na kterém by bylo to či ono rozhodnutí o návrhu prokurátora závislé. Tímto kritériem je pouze to, zda by propuštěním obviněného na svobodu v důsledku uplynutí zákonné lhůty, po kterou je vazba přípustná, mohlo být zmařeno nebo ztíženo dosažení účelu trestního řízení.

K tomu je třeba dodat, že návrh prokurátora na prodloužení vazby není návrhem na přezkoumání vazebních důvodů. Jestliže soud při plnění úřední povinnosti, uvedené v první větě ustanovení § 72 odst. 1 tr. ř., zjistí, že důvody vazby neexistují, propustí obviněného z vazby, a to opět z úřední povinnosti podle třetí věty ustanovení § 72 odst. 1 tr. ř., a nikoli z podnětu návrhu prokurátora na prodloužení vazby. V takovém případě již nevydává ani rozhodnutí o tom, že se vazba neprodlužuje.

Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí soudu o návrhu prokurátora na prodloužení vazby podle § 71 odst. 1 tr. ř., ve znění zákona č. 558/1991 Sb., není rozhodnutím o vazbě ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 tr. ř. Nejde tedy o rozhodnutí, proti kterému by byla přípustná stížnost podle § 74 odst. 1, § 141 odst. 2 tr. ř.“

Novela trestního řádu tudíž explicitně v nové dikci ustanovení § 74 odst. 1 vyjádřila interpretační závěry judikatury.

Tyto závěry se opírají o dedukci, podle které je zkoumání vazebních důvodů toliko nutnou podmínkou rozhodování o prodloužení vazby, nikoli však podmínkou dostatečnou: tou je až posouzení toho, „zda by propuštěním obviněného na svobodu v důsledku uplynutí zákonné lhůty, po kterou je vazba přípustná, mohlo být zmařeno nebo ztíženo dosažení účelu trestního řízení“. Otázkou je, zdali při naplnění vazebních důvodů je možno vůbec dospět k závěru, že by už dosažení účelu trestního řízení zmařeno nebo ztíženo být nemohlo. Jinými slovy, jestli je slučitelný závěr, podle kterého jsou současně dány vazební důvody a současně už není obava ze zmaření nebo ztížení dosažení účelu trestního řízení.

Obsahem právního institutu vazby je vymezení ústavně akceptovatelných důvodů omezení osobní svobody (po sdělení obvinění – § 68, 160 trestního řádu) s cílem tímto nezbytným omezením osobní svobody obviněného znemožnit zmaření nebo ztížení dosažení účelu trestního řízení. Z toho vyplývá, že tvrzení o slučitelnosti současné existence vazebních důvodů a neexistence obavy ze zmaření nebo ztížení dosažení účelu trestního řízení představuje kontradikci.

Účelem trestního řízení přitom není jenom „spravedlivé potrestání pachatele“, účelem trestního řízení je rovněž „fair“ proces. Existence řádného procesu je nevyhnutelnou podmínkou existence demokratického právního státu.

Zákonnou lhůtu vymezující dobu trvání vazby nutno tudíž považovat za lhůtu nezbytného omezení osobní svobody obviněného (resp. obžalovaného), u kterého platí presumpce neviny, určenou orgánům činným v trestním řízení pro ukončení tohoto řízení. Z uvedeného plyne, že při rozhodování o prodloužení vazby, kromě existence zákonného vazebního důvodu, nutno prokázat vážné důvody, v důsledku kterých v uplynulé lhůtě nebylo možno řízení ukončit.

Rozhodování o prodloužení vazby (tj. o dalším omezení osobní svobody osoby, vůči které se vede trestní řízení a na kterou nutno pohlížet z hlediska principu presumpce neviny) je tudíž rozhodováním, na které nutno vztáhnout vyšší požadavky než na rozhodování o vazbě. Pro takové rozhodování, z hlediska principu rovnosti, musí platit proto vše, co platí pro rozhodování o vazbě samotné, tedy i právo na přezkoumání.

Evropský soud pro lidská práva při aplikaci čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod opakovaně zdůraznil právo dotčené osoby na přezkoumání rozhodnutí o vazbě.

V této souvislosti nutno řešit také případnou otázku, zdali oprávnění žádat o přezkoumání důvodnosti vazby není možno považovat za přezkoumání rozhodnutí o prodloužení vazby. Negativní odpověď, a tudíž závěr o neexistenci možnosti přezkoumání rozhodnutí o prodloužení vazby podáním žádosti o přezkoumání důvodnosti vazby, lze spatřovat ve skutečnosti, že oba tyto instituty se týkají odlišného předmětu přezkoumání. Přezkoumání rozhodnutí o prodloužení vazby, při existenci vazebních důvodů, může být opodstatněno absencí vážných důvodů, v jejichž důsledku v uplynulé vazební lhůtě nebylo možno řízení ukončit.

Z uvedeného vyplývá, že ustanovení § 74 odst. 1 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., vylučuje možnost přezkoumání rozhodnutí o vazbě, za které nutno považovat také rozhodnutí o jejím prodloužení, čímž je v rozporu s ustanovením čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Důsledkem zrušení části ustanovení § 74 odst. 1 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., a tudíž zrušení výjimky omezující podání stížnosti proti rozhodnutí o prodloužení vazby, je absence mechanismu rozhodování v případech, kdy o prodloužení vazby podle § 71 odst. 3 trestního řádu rozhoduje Nejvyšší soud. Za účelem poskytnout zákonodárci časový prostor pro doplnění uvedeného mechanismu, obdobně jako v případě zrušení § 55 odst. 2 a § 209 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., Ústavní soud České republiky rozhodl i v případě zrušení části ustanovení § 74 odst. 1 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., o posunutí dne účinnosti nálezu na 1. březen 1995.

Předseda Ústavního soudu České republiky:

JUDr. Kessler v. r.

Práva na připojení odlišného stanoviska se svým jménem k rozhodnutí o návrhu na zrušení ustanovení § 55 odst. 2 a části ustanovení § 209 napadeného zákona využila podle ustanovení § 14 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, soudkyně JUDr. Ivana Janů.

215

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 28. září 1984 byl v Ženevě sjednán Protokol k Úmluvě o dálkovém znečišťování ovzduší přecházejícím hranice států (z roku 1979) o dlouhodobém financování Kooperativního programu pro monitorování a vyhodnocování dálkového šíření látek znečišťujících ovzduší v Evropě (EMEP).

Listina o přístupu Československé socialistické republiky k Protokolu k Úmluvě o dálkovém znečišťování ovzduší přecházejícím hranice států (z roku 1979) o dlouhodobém financování Kooperativního programu pro monitorování a vyhodnocování dálkového šíření látek znečišťujících ovzduší v Evropě (EMEP) byla uložena u generálního tajemníka Organizace spojených národů, deponitáře Protokolu, dne 26. listopadu 1986.

Protokol vstoupil v platnost na základě svého článku 10 odst. 1 písm. a) a b) dnem 28. ledna 1988 a tímto dnem vstoupil v platnost i pro Československou socialistickou republiku.

Dne 30. září 1993 Česká republika oznámila generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů, že se jako nástupnický stát České a Slovenské Federativní Republiky považuje za vázanou Protokolem k Úmluvě o dálkovém znečišťování ovzduší přecházejícím hranice států (z roku 1979) o dlouhodobém financování Kooperativního programu pro monitorování a vyhodnocování dálkového šíření látek znečišťujících ovzduší v Evropě (EMEP) ze dne 28. září 1984 s účinností od 1. ledna 1993.

Český překlad Protokolu se vyhláší současně.

Do anglického znění Protokolu lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí a Ministerstvu životního prostředí.

PROTOKOL

k Úmluvě o dálkovém znečišťování ovzduší přecházejícím hranice států (z roku 1979) o dlouhodobém financování Kooperativního programu pro monitorování a vyhodnocování dálkového šíření látek znečišťujících ovzduší v Evropě (EMEP)

Smluvní strany

si připomínají, že Úmluva o dálkovém znečišťování ovzduší přecházejícím hranice států (dále jen „Úmluva“) vstoupila v platnost dne 16. března 1983,

vědomy si důležitosti Programu spolupráce při monitorování a vyhodnocování dálkového šíření látek znečišťujících ovzduší v Evropě (dále jen „EMEP“), jak o něm ustanovují články 9 a 10 Úmluvy,

informovány o dosud dosažených pozitivních výsledcích EMEP,

uznávají, že realizaci EMEP až dosud umožňovaly finanční prostředky poskytované Programem OSN pro životní prostředí (UNEP) a dobrovolné příspěvky vlád,

majíce na mysli, že příspěvky UNEP budou poskytovány jen do konce roku 1984 a že tento příspěvek spolu s dobrovolnými příspěvky vlád nepostačoval k úplnému udržování pracovního plánu EMEP, a tudíž bude nutné zajistit dlouhodobé financování po roce 1984,

berouce v úvahu výzvu Evropské hospodářské komise svým členským státům, obsaženou v jejím rozhodnutí B (XXXVIII), poskytovat na základě, který bude určen první schůzí Výkonného sboru Úmluvy (dále jen „Výkonný sbor“) finanční zdroje, jež by Výkonnému sboru umožnily vykonávat jeho činnost, zejména pokud jde o práce EMEP,

zjišťují, že Úmluva neobsahuje žádné ustanovení o financování EMEP, a je proto nutné provést v této záležitosti odpovídající úpravu,

beroucí v úvahu články, jimiž se má řídit návrh formálního nástroje k doplnění Úmluvy, jak jsou seznámeny v doporučeních, jež přijal Výkonný sbor na svém prvním zasedání (7. – 10. června 1983),

dohodly se takto:

Článek 1

Definice použitých pojmů

Pro účely tohoto protokolu

1. „Vyměřený podíl OSN“ (UN Assessment Rate) značí poplatek smluvní strany za daný finanční rok podle vyměřovací stupnice pro rozvrhování výdajů Organizace spojených národů,
2. „Finanční rok“ znamená finanční rok Organizace spojených národů a „roční základ“ a „roční náklady“ jsou pojmy podle toho přiměřeně vymezené,
3. „Všeobecný svěřenský fond“ (General Trust Fund) označuje Všeobecný svěřenský fond pro financování realizace Úmluvy o dálkovém znečišťování ovzduší přecházejícím hranice států, který byl zřízen generálním sekretářem OSN,
4. „Geografický rozsah EMEP“ (Geographical Scope of EMEP) označuje území, na němž se provádí monitorování, koordinované mezinárodními středisky EMEP.*)

Článek 2

Financování EMEP

Financování EMEP bude hradit roční náklady mezinárodních středisek spolupracujících v rámci EMEP na činnostech uvedených v pracovním programu Řídicího výboru EMEP.

Článek 3

Příspěvky

1. Podle ustanovení tohoto článku bude financování EMEP sestávat z povinných příspěvků, doplněných o dobrovolné příspěvky. Příspěvky mohou být poskytovány smluvními stranami ve volně směnitelných měnách, v nesměnitelných měnách nebo ve věcné formě.

2. Povinné příspěvky budou poskytovány ročně všemi smluvními stranami tohoto protokolu, které se nalézají v geografickém rozsahu EMEP.

3. Dobrovolné příspěvky mohou být poskytovány smluvními stranami nebo signatáři tohoto protokolu i tehdy, jestliže jejich území leží vně geografického rozsahu EMEP, a rovněž, po souhlasu Výkonného sboru, na doporučení Řídicího výboru EMEP, kteroukoli jinou zemí, organizací nebo jednotlivci, chtějícími přispět k pracovnímu programu.

4. Roční náklady pracovního programu budou uhrazeny povinnými příspěvky. Peněžní a věcné příspěvky, jako například ty, jež poskytne hostitelská země mezinárodních středisek, budou v pracovním programu specifikovány. V závislosti na souhlasu Výkonného sboru mohou být dobrovolné příspěvky na doporučení Řídicího výboru EMEP použity buď na snížení povinných příspěvků, nebo k financování specifických činností v rámci rozsahu EMEP.

5. Povinné a dobrovolné příspěvky v hotovosti budou skládány na Všeobecný svěřenský fond.

Článek 4

Podíl na nákladech

1. Povinné příspěvky se budou poskytovat v souladu s podmínkami a náležitostmi, uvedenými v příloze k tomuto protokolu.

2. Výkonný sbor uváží nutnost pozměnit přílohu:

- a) jestliže se roční rozpočet EMEP zvýšil na dvounásobek rovně ročního rozpočtu roku, v němž tento protokol vstoupil v platnost, nebo rozpočtu pro rok poslední úpravy přílohy, cokolik nastane později, nebo
- b) jestliže Výkonný sbor na doporučení Řídicího výboru EMEP pověří nové mezinárodní středisko, nebo
- c) šest let poté, kdy tento protokol vstoupil v platnost, nebo šest let po poslední úpravě přílohy, cokolik nastane později.

3. Úprava přílohy musí být přijata jednomyslným souhlasem Výkonného sboru.

Článek 5

Roční rozpočet

Roční rozpočet EMEP vypracuje Řídicí výbor EMEP a musí být schválen Výkonným sborem nejpozději jeden rok před začátkem finančního roku, na který se vztahuje.

*) V současné době jde o tato mezinárodní střediska: Chemické koordinační středisko, Meteorologické syntetizační středisko-východ a Meteorologické syntetizační středisko-západ.

Článek 6**Úpravy Protokolu**

1. Každá smluvní strana tohoto protokolu může navrhnout jeho úpravu.

2. Text navrhované úpravy bude předložen písemně výkonnému sekretáři Evropské hospodářské komise, který jej sdělí všem smluvním stranám Protokolu. Výkonný sbor bude jednat o navrhované úpravě na své nejbližší výroční schůzi za předpokladu, že návrhy byly rozeslány výkonným sekretářem Evropské hospodářské komise smluvním stranám Protokolu aspoň 90 dní předem.

3. Úprava současného Protokolu, jiná než úprava jeho přílohy, musí být přijata souhlasem reprezentantů smluvních stran tohoto protokolu a pro smluvní strany Protokolu, které ji přijaly, vstoupí v platnost 90. den poté, kdy dvě třetiny těchto smluvních stran uloží u depozitáře dokumenty o přijetí úpravy. Úprava vstoupí v platnost pro každou jinou smluvní stranu 90. dne poté, kdy tato smluvní strana uložila svůj dokument o přijetí úpravy.

Článek 7**Urovnávání sporů**

Jestliže mezi dvěma nebo více smluvními stranami tohoto protokolu vznikne spor o jeho výklad nebo uplatňování, budou usilovat o vyřešení cestou vyjednávání nebo jakýmkoli jiným způsobem urovnávání sporů, který pro ně bude přijatelným.

Článek 8**Podepsání**

1. Tento protokol bude vystaven k podpisu v úřadovně Organizace spojených národů v Ženevě od 28. září 1984 do 5. října 1984 včetně, poté v ústředí Organizace spojených národů v New Yorku až do 4. dubna 1985, pro členské státy Evropské hospodářské komise a rovněž pro státy, které u Evropské hospodářské komise mají poradní postavení, v souladu s odstavcem 8 resoluce Ekonomické a sociální rady č. 36 (IV) z 28. března 1947, a pro organizace regionální ekonomické integrace, tvořené suverénními členskými státy Evropské hospodářské komise, které jsou kompetentní, pokud jde o projednávání, uzavírání a uplatňování mezinárodních dohod, v záležitostech, na které se vztahuje tento protokol, za předpokladu, že tyto státy a organizace, o něž jde, jsou smluvními stranami Úmluvy.

2. V záležitostech, které spadají pod jejich kompetenci, budou tyto organizace regionální ekonomické integrace samy vykonávat práva a plnit závazky, které tento protokol přisuzuje jejich členským státům. V těchto případech nebudou mít členské státy těchto organizací oprávnění vykonávat tato práva jednotlivě.

Článek 9**Ratifikace, přijetí, souhlas a přístup**

1. Tento protokol podléhá ratifikaci, přijetí nebo souhlasu signatářů.

2. Tento protokol bude vystaven k přistoupení států a organizací, na něž odkazuje odstavec 1 článku 8, od 5. října 1984.

3. Dokumenty o ratifikaci, přijetí, souhlasu nebo o přistoupení budou uloženy u generálního sekretáře Organizace spojených národů, který bude vykonávat funkci depozitáře.

Článek 10**Vstup v platnost**

1. Tento protokol vstoupí v platnost 90. dne po dni, kdy:

- a) nejméně 19 států a organizací, o nichž se zmiňuje odstavec 1 článku 8 a které jsou v geografickém rozsahu EMEP, uložilo své dokumenty o ratifikaci, přijetí, souhlasu nebo o přistoupení a
- b) úhrn vyměřených podílů OSN za tyto státy a organizace přestoupí 40 %.

2. Pro každý stát a organizaci, o nichž se zmiňuje odstavec 1 článku 8, který ratifikuje, přijme nebo odsouhlasí tento protokol nebo k němu přistoupí po splnění požadavků na vstup v platnost, jak jsou stanoveny v odstavci 1 shora, tento protokol vstoupí v platnost 90. dne po datu, kdy tento stát nebo organizace uloží svůj dokument o ratifikaci, přijetí, souhlasu nebo přistoupení.

Článek 11**Odstoupení**

1. Kdykoli po pěti letech ode dne, kdy tento protokol vstoupil pro některou smluvní stranu v platnost, může od něj tato strana odstoupit tím, že to písemně oznámí depozitáři. Každé takové odstoupení nabude účinnosti 90. dne po datu, kdy je depozitář přijal.

2. Odstoupení nebude mít žádný vliv na finanční závazky odstupující strany do dne, kdy odstoupení nabude účinnosti.

Článek 12**Autentická znění**

Originál tohoto protokolu, jehož anglický, francouzský a ruský text jsou stejně platné, bude uložen u generálního sekretáře Organizace spojených národů.

Na znamení toho níže podepsaní, k tomu řádně zmocnění, podepsali tento protokol.

V Ženevě dne 28. září 1984.

PŘÍLOHA,

na niž odkazuje článek 4 Protokolu k Úmluvě o dálkovém znečišťování ovzduší přecházejícím hranice států (z roku 1979) o dlouhodobém financování Kooperativního programu pro monitorování a vyhodnocování dálkového šíření látek znečišťujících ovzduší v Evropě (EMEP)

Povinné příspěvky na společnou úhradu nákladů financování Programu spolupráce pro monitorování a vyhodnocování dálkového šíření látek znečišťujících ovzduší v Evropě (EMEP) budou vypočteny podle dále uvedené stupnice:

Běloruská SSR	0,71 %
Bulharsko	0,35 %
Československo	1,54 %
Finsko	1,07 %
Island	0,06 %
Jugoslávie	0,60 %
Lichtenštejnsko	0,02 %
Maďarsko	0,45 %
Německá demokratická republika	2,74 %
Norsko	1,13 %
Polsko	1,42 %
Portugalsko	0,30 %
Rakousko	1,59 %
Rumunsko	0,37 %
San Marino	0,02 %
Vatikán	0,02 %
Svaz sovětských socialistických republik	20,78 %
Španělsko	3,54 %
Švédsko	2,66 %
Švýcarsko	2,26 %
Turecko	0,60 %
Ukrajinská SSR	2,60 %

Členské státy Evropské hospodářské komise:

Belgie	2,36 %
Dánsko	1,38 %
Francie	11,99 %
Holandsko	3,28 %
Irsko	0,50 %
Itálie	6,89 %
Lucembursko	0,10 %
Německá spolková republika	15,73 %
Spojené království Velké Británie a Irska	8,61 %
Evropské hospodářské společenství	3,33 %
Celkem	100,00 %

Uspořádání smluvních stran v této příloze je výslovně uvedeno v poměru podle systému podílů na nákladech, na němž se usnesl Výkonný sbor Úmluvy. V důsledku toho je toto sestavení specifické pro Protokol o financování EMEP.

OPATŘENÍ ÚSTŘEDNÍCH ORGÁNŮ

OPATŘENÍ

Ministerstva financí

ze dne 27. října 1994,

jímž se určují emisní podmínky státních pokladničních poukázek

Ministerstvo financí v souladu s § 19 zákona č. 530/1990 Sb., o dluhopisech, a zvláštními předpisy¹⁾ určuje emisní podmínky státních pokladničních poukázek:

Emitent: Česká republika zastoupená Ministerstvem financí, Letenská 15, Praha 1

Název: Státní pokladniční poukázka (dále jen „SPP“)

Nominální hodnota: Kč 1 000 000

1. SPP jsou diskontované státní dluhopisy znějící na doručitele vydávané v zaknihované podobě. Registr majitelů vede Registrační centrum České národní banky.
2. Doba splatnosti SPP je maximálně 12 měsíců.
3. Úrokový výnos SPP je stanoven jako rozdíl mezi nominální hodnotou a emisní cenou. Výpočet výnosu do splatnosti probíhá na bázi roku o 360 dnech a skutečného kalendářního počtu dnů (act/360).
4. Úrokový výnos ze SPP nepodléhá dani z příjmů [§ 4 odst. 1 písm. t) a § 19 odst. 1 písm. ch) zákona České národní rady č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů].
5. SPP mohou nabývat právnické a fyzické osoby se sídlem nebo bydlištěm na území České republiky i v zahraničí, které mají v Registračním centru České národní banky otevřen majetkový účet.
6. SPP nejsou veřejně obchodovatelným cenným papírem ve smyslu § 72 zákona České národní rady č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, ve znění pozdějších předpisů.
7. Primární prodej SPP je prováděn obvykle formou aukce pořádané Českou národní bankou pro sku-

pinu přímých účastníků aukce, zpravidla v pravidelných aukčních dnech. Okruh přímých účastníků aukce určuje Česká národní banka.

8. Emisní program SPP je naplněn opakovanými emisemi SPP, každá emise je rozlišena kódem emise. Podmínky jednotlivých emisí SPP, zejména den emise, den a dobu splatnosti, objem emise v nominální hodnotě, objem nabízený do aukce v nominální hodnotě, maximální výnos, den, způsob a podmínky aukce určuje emitent a zveřejňuje vždy nejpozději v den aukce.
9. Platba za SPP nakoupené na primárním trhu se provádí bankovním převodem na účet emitenta evidovaný v Registračním centru České národní banky tak, aby příslušná částka byla převedena na clearingový účet banky emitenta nejpozději v den emise.
10. Emisní ceny jsou stanoveny na základě výsledků aukce.
11. SPP jsou převoditelné ode dne jejich připsání na majetkové účty prvních majitelů. Převoditelnost SPP končí druhý pracovní den před stanoveným dnem splatnosti včetně.
12. Ministerstvo financí prohlašuje, že ke dni splatnosti dluží každému majiteli SPP jejich nominální hodnotu.
13. Práva plynoucí ze SPP se promlčují uplynutím deseti let od data splatnosti (§ 23 zákona č. 530/1990 Sb., o dluhopisech).
14. Ministerstvo financí se zavazuje splatit nominální hodnotu SPP majitelům ve stanovený den splatnosti. Platebním místem je Česká národní banka.

¹⁾ Zákon ČNR č. 579/1991 Sb., o státním rozpočtu České republiky na rok 1992 a o změně a doplnění zákona České národní rady č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice (rozpočtová pravidla republiky).

Zákon ČNR č. 515/1992 Sb., o emisi státních dluhopisů České republiky na krytí schodku státního rozpočtu České republiky za rok 1991.

Zákon č. 172/1993 Sb., o vydání dluhopisů ke krytí schodku státního rozpočtu České republiky za rok 1992 a ke krytí schodku některých závazků České republiky souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky.

Zákon č. 331/1993 Sb., o státním rozpočtu České republiky na rok 1994 a o změně a doplnění některých zákonů.

15. Výplata nominální hodnoty se provádí bankovním převodem na peněžní účet majitele uvedený v evidenci Registračního centra České národní banky tak, aby platba byla nejpozději v den splatnosti převedena na clearingový účet banky majitele. Případně-li den splatnosti na den pracovního volna nebo den pracovního klidu platebního místa, provede se platba následující pracovní den bez nároku na úrok nebo jinou náhradu za odsunutí platby. Emitent a platební místo neručí za zdržení, které způsobí banka majitele pozdějším připsáním platby na peněžní účet majitele.
16. SPP jsou přímými, nepodmíněnými a nepodřízenými závazky České republiky, které jsou na stejné úrovni se všemi ostatními existujícími i budoucími přímými, nepodmíněnými a nepodřízenými závazky České republiky.
17. Práva a povinnosti vyplývající ze SPP se řídí právními předpisy České republiky.
18. Tyto emisní podmínky mohou být přeloženy do cizích jazyků. Dojde-li k rozporu mezi různými jazykovými verzemi emisních podmínek, bude rozhodující verze česká.
19. Oznámení pro veřejnost týkající se SPP budou publikována v Hospodářských novinách nebo jiném obdobně zaměřeném deníku běžně dostupném v České republice. Informace o SPP se zveřejňují též prostřednictvím systémů Reuters a Telex na stránkách České národní banky určených pro informace o SPP.
20. Doplnky a změny těchto emisních podmínek se vztahují pouze na emise vydané po zveřejnění těchto emisních podmínek.

Ministr:

Ing. **Kočárník** CSc. v. r.

OPATŘENÍ

Ministerstva financí

ze dne 8. listopadu 1994,

jímž se určují emisní podmínky Dluhopisu České republiky, 1994 – 1996, 8,45 %

Ministerstvo financí v souladu s § 19 zákona č. 530/1990 Sb., o dluhopisech, a § 3 zákona České národní rady č. 579/1991 Sb., o státním rozpočtu České republiky na rok 1992 a o změně a doplnění zákona České národní rady č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice (rozpočtová pravidla republiky), určuje emisní podmínky Dluhopisu České republiky, 1994 – 1996, 8,45 %:

1. Základní charakteristika dluhopisů:

Emitent: Česká republika zastoupená Ministerstvem financí, Letenská 15, Praha 1

Název: Dluhopis České republiky, 1994 – 1996, 8,45 %

Jmenovitá hodnota: Kč 10 000

Forma dluhopisu: cenný papír na doručitele

Podoba dluhopisu: zaknihovaný cenný papír

Datum emise: 18. listopadu 1994

Datum splatnosti: 18. listopadu 1996

Doba splatnosti: 2 roky

Úrokový výnos: kupon s pevnou úrokovou sazbou, 8,45 % p. a.

Zdanění úrokových výnosů: osvobozeny od daně z příjmů

ISIN: CZ 0001000343.

2. Dluhopisy jsou vydávány podle § 3 zákona České národní rady č. 579/1991 Sb., o státním rozpočtu České republiky na rok 1992 a o změně a doplnění zákona České národní rady č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice (rozpočtová pravidla republiky).

3. Dluhopisy znějí na doručitele a jsou vydávány v zaknihované podobě. Evidenci majitelů vede Středisko cenných papírů.

4. Dluhopisy mohou nabývat právnícké a fyzické osoby se sídlem nebo bydlištěm na území České republiky i v zahraničí. Repatriace výnosů a splacené nominální hodnoty do zahraničí budou prováděny dle právních předpisů České republiky.

5. Dluhopisy jsou veřejně obchodovatelné a budou kótovány na Burze cenných papírů Praha. Převoditelnost dluhopisů ve Středisku cenných papírů začíná dnem připsání dluhopisů na účty prvních majitelů a končí 30 kalendářních dnů přede dnem splatnosti.

6. Dluhopisy jsou úročeny pevnou úrokovou sazbou

ve výši 8,45 % p. a. Úrokové výnosy jsou vypláceny jedenkrát ročně, a to k 18. listopadu 1995 a 18. listopadu 1996. Případně-li den výplaty výnosu na den pracovního klidu, bude výplata provedena první následující pracovní den bez nároku na výnos za toto odsunutí platby. Datum ex-kupon je stanoveno na 19. října (BCK – standard). Úrokový výnos za první rok obdrží investor, který je majitelem dluhopisu 18. října 1995, úrokový výnos za druhý rok investor, který je majitelem dluhopisu 18. října 1996.

7. Výpočet poměrné části úroku probíhá na bázi jednoho roku o 360 dnech a 12 měsíců po 30 dnech (BCK – standard 30E/360). Poměrná část úrokového výnosu je do ceny dluhopisu započítávána od data emise.

8. Primární prodej dluhopisů bude proveden formou výnosové aukce pořádané Českou národní bankou pro skupinu přímých účastníků dne 8. listopadu 1994. Další investoři se mohou aukce zúčastnit prostřednictvím přímých účastníků. Oznámení o aukci a seznam přímých účastníků budou zveřejněny.

9. Celkový objem emise dluhopisů bude určen výsledkem aukce. Emise může být za stejných emisních podmínek znovu otevřena.

10. Ministerstvo financí prohlašuje, že dluží každému majiteli dluhopisu nominální hodnotu dluhopisu. Dluhopisy budou spláceny v nominální hodnotě ke dni 18. listopadu 1996. Tímto dnem také končí úročení dluhopisů. Nominální hodnota dluhopisu spolu s posledním úrokovým výnosem bude vyplacena investorovi, který je majitelem dluhopisu dne 18. října 1996 (BCK – standard).

11. Veškerá práva plynoucí z dluhopisů se promlčují uplynutím deseti let od data splatnosti (§ 23 zákona č. 530/1990 Sb., o dluhopisech).

12. Ministerstvo financí se zavazuje, že zabezpečí výplatu úrokových výnosů z dluhopisů a splatí nominální hodnotu dluhopisů jejich majitelům podle těchto emisních podmínek. Platebním místem je Komerční banka, a. s. Platební místo zveřejní způsob, jakým budou výplata kuponu a splacení nominální hodnoty provedeny. Úrokové výnosy z dluhopisů jsou osvobozeny od daně z příjmů (§ 4 odst. 1 písm. t) a § 19 odst. 1 písm. ch) zákona České národní rady č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů].

13. Dluhopisy jsou přímými, nepodmíněnými a nepodřízenými závazky České republiky, které jsou na stejné úrovni se všemi ostatními existujícími i budoucími přímými, nepodmíněnými i nepodřízenými závazky České republiky.
14. Oznámení pro veřejnost týkající se těchto dluhopisů budou publikována v Hospodářských novinách nebo jiném obdobně zaměřeném deníku běžně dostupném v České republice.
15. Tyto emisní podmínky mohou být přeloženy do cizích jazyků. Dojde-li k rozporu mezi různými jazykovými verzemi emisních podmínek, bude rozhodující verze česká.

Ministr:

Ing. **Kočárník** CSc. v. r.

Ministerstvo práce a sociálních věcí

oznamuje, že v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, byla u něj uložena od 1. října 1994 do 31. října 1994 tato kolektivní smlouva vyššího stupně:

Vyšší kolektivní smlouva na období 1994 – 1996 uzavřená dne 20. 7. 1994
mezi

Odborovým svazem pracovníků peněžnictví a pojišťovnictví
a

Svazem bank a pojišťoven.

OZNÁMENÍ DISTRIBUTORA

Upozorňujeme předplatitele Sbírky zákonů, věstníků, zpravodajů a časopisů distribuovaných a. s. SEVT, že v některé z nejbližších částek (čísel) obdrží **objednávkový list SEVT na předplatné pro rok 1995**. Tento formulář bude závazný **pro všechny odběratele**, tzn. i pro ty zákazníky, kteří již své požadavky zaslali, a rovněž pro ty, kteří předpokládají automatické pokračování odběru beze změn. Děkujeme za pochopení.

SEVT, a. s.

Vydává a tiskne: Ministerstvo vnitra, odbor vydavatelství a tisku, Bartůňkova 4, poštovní schránka 10, 149 00 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 - **Redakce:** Nad štolou 3, poštovní schránka 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon: (02) 37 69 71 a 37 88 77, fax (02) 37 88 77 - **Administrace:** písemné objednávky předplatného a reklamace - SEVT, a. s., Tržiště 9, 118 16 Praha 1 - Malá Strana, fax (02) 53 00 26, změny adres a počtu odebíraných výtisků - SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8, tel. (02) 663 100 71 l. 154-159, fax (02) 683 19 86 - Vychází podle potřeby - **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámených ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 900,- Kč) - Účet pro předplatné: Komerční banka Praha 1, účet č. 30015-706-011/0100 - Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha č. j. 1173/93 ze dne 9. dubna 1993.

Distribuce předplatitelům: SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8 - Změny adres se provádějí do 15 dnů. V písemném styku vždy uvádějte IČO - právnická osoba; r. č. (bez lomítka) - soukromá osoba. Požadavky na nové předplatné budou vyřízeny do 15 dnů a dodávky budou zahájeny od nejbližší částky po tomto datu - Reklamace je třeba uplatnit písemně do 15 dnů od data rozeslání - Jednotlivé částky lze na objednávku obdržet v obytném středisku SEVT, Tržiště 9, 118 16 Praha 1 - Malá Strana, telefon (02) 24 51 05 14 l. 316, fax (02) 53 00 26; za hotové v prodejnách SEVT: Praha 1, Tržiště 9, telefon (02) 24 51 05 14 l. 318 - Praha 4, Jihlavská 405, telefon (02) 692 82 87 - Brno, Česká 14, telefon (05) 422 139 62 - Karlovy Vary, Sokolovská 53, telefon (017) 268 95 - Ostrava, Dr. Šmerala 27, telefon (069) 22 63 42 a ve vybraných knihkupectvích.